

POSTANOWIENIE

22 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 22 maja 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa K. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
przeciwko R. J.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej K. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu
z 24 października 2022 r., X Ga 428/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w

skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca K. Sp. z o.o. w K. powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wynikającą z uznania przez Sądy *meriti*, że pozwana wykazała, iż nie ponosi winy w niezgłoszeniu wniosku o ogłoszenie upadłości (art. 299 § 2 k.s.h.).

Przesłanka oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) stawia skarżącemu szczególnie wysokie wymagania. Jak przyjmuje się w utrwalonej judykaturze Sądu Najwyższego, oznacza ona, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Oczywiste jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter, odnosić się do konkretnych, powołanych przez skarżącego przepisów prawa i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18).

Bliższa analiza wniosku nie pozwalała uznać, aby skarga kasacyjna była – w przyjętym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

Zgodnie z art. 299 § 2 k.s.h. członek zarządu może uwolnić się od subsydiarnej odpowiedzialności za zobowiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, jeżeli wykaże m.in., że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło nie z jego winy. W okolicznościach sprawy Sądy *meriti* szeroko i wnikliwie odniosły się do tego zagadnienia oraz uzasadniły, z jakich przyczyn pozwana skutecznie powołała się na tę przesłankę, odwołując się do stanowisk wyrażanych w literaturze przedmiotu. W zestawieniu z tymi argumentami zapatrywanie skarżącej wyrażone we wniosku miało charakter skrótowej polemiki, która nie stwarzała podstawy do przyjęcia, aby zaskarżone orzeczenie było błędne

w sposób elementarny i widoczny *prima vista*, czego wymaga przyczyna kasacyjna określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Niezależnie od tego, skarżąca skupiła się we wniosku wyłącznie na art. 299 § 2 k.s.h., nie dostrzegając, że zaskarżony wyrok został równolegle oparty na art. 5 k.c. Przepis ten nie został powołany w podstawach kasacyjnych, toteż kontrola prawidłowości jego zastosowania w okolicznościach sprawy pozostawała poza granicami kognicji Sądu Najwyższego (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[SOP]

[ms]